

HANKÓ TÓTH ÁDÁM

bizonyítás

ha átmegyek a szobán, lépéseim megrajzolják
az ívet, ami elválaszt a bizonytalanságtól.
ellenállás, csak formája van a szónak,
ami eltávolít, megoszt és felhasít.
ezek a bútorok sem hozzám tartoznak,
akár egy ígéret, amivel nem tudunk mit kezdeni.
megrekedt mozdulatok, a romlás alakzatai.
a tűkörsimára csiszolt mondatok árulnak el egyszer,
ne félj, én sem tudok rólad semmit.

népességtervezés

a bozóttűz nem a városban lakik. semmi köze a rágógumihoz,
semmi köze a viaszosvászonnal borított vasárnapokhoz.
délután görkorcsolyázni járnak a meleg párok,
és te azt hiszed, ez árulás, vagy legalább valami kevés
köze lesz a gyűlölethez. szép vagy, de csak azért,
mert neked sincs közöd a bozóttűzhöz.
az most egy könnyed teadélután, ami szurkolói rendbontásba torkollik.
a lelátók úgyis lángba borulnak, és azt hazudod,
hogy ez a közöny legszebb alakzata. nem a rémület, nem a tömeg,
az egykedvűség teszi látványossá a szüntelen formát.
mégse hiheted, hogy a tűnek semmi köze ahhoz a rágógumihoz.